

ZÁŽITEK

Jednou se na mne v pařížském metru tiskla mladá, přitažlivá černoška. Nepadlo jediné slovo několik stanic. Nevím, co tehdy studovala ona, ale jasně si pamatuju, co jsem studoval já. Nepadlo jediné slovo. První jsem vystoupil já. Na poslední chvíli. Já měl svůj index doma v Praze, v šuplíku nočního stolku. Nevím, co studovala ona. Ale zjistil jsem, že nejsem rasista. Ani trochu.

Můj tajný milostný poměr trval poměrně dlouho. Odehrával se v létě na chalupě, v manželské posteli, kde vedle mne tiše oddechovala moje žena Isabela. Při-

letěla s železnou pravidelností kolem páté. Neodemkla si, nezaklepalala, bez jediného slova na mne usedla a se spánkem byl konec. Ošival jsem se, převaloval z boku na bok, pak si přetáhl pokrývku přes hlavu. Trpělivě čekala, až se začnu dusit. Pak jsem plácl do svého nahého těla a to mě probudilo úplně. Nechápatě uskočila a tiše mě pozorovala.

„Tak se ti to zase povedlo! Máš radost?“

„Já? Velkou. Je to pro mne velké štěstí, být s tebou každé ráno.“

„A to ti nevadí, že tady spí Isabela?“

„Vůbec ne. Jsem tolerantní. A líbí se mi, že si jenom šeptáme.“

„Odkud jsi? Kde ses tu vzala?“

„Jsem místní. Z kravína. Měla jsem těžké dětství. Krávy umějí šlehnout ocasem někdy i smrtelně. Trvalo mi dlouho, než jsem si tě našla.“

OCHOČENÁ MOUCHA

„A nemohla bys přiletět třeba v deset? Chci ještě spát.“

„Nemohla. A kromě toho bychom neměli soukromí.“

„Ale co si od toho slibuješ? Co ode mne čekáš?“

„Nic. Jen trochu něhy. Oháníš se po mně. Ale já nechápu, proč ti moje polibky tak vadí.“

„Polibky? Lechtáš mě a naschvál mě budíš.“

„Ne. Líbám tě na odkrytá místa, a doufám, že se do stanu až... až... tam...“

„Proboha, co z toho budeš mít?“

„Radost. Rozkoš. Budu zamilovaná na celý život.“

„Ty jsi cvok... Jak se jmenuješ? Máš vůbec nějaké jméno?“

„Moucha. Ochočil sis mě a já ti zůstanu věrná. Víš vůbec něco o věrnosti?“

„Jak by ne? Celý život s ní mám těžkosti.“

„Nevadí. Já nejsem žárlivá. Miluj se se svou ženou. Budu se dívat. Budu se učit. A až se jednou stanu člověkem, budu vědět, jak se to dělá.“

„To vážně chceš?“

„Je to má velká touha. Taky jsem si přála, aby krávin zmizel. A vidíš, zbourali ho! Tebe jsem si našla, a věř mi, že konkurenci tu nestrpím. Líbat tě smím jenom já.“

„A to ti nevadí, že nedospalý budu celý den k ničemu?“

„Co je krásnějšího, než se ráno probudit unavený milostnými dotyky?“

„Blázne! Co když si na tebe zvyknu, a pak mi tě sežere pták?“

OCHOČENÁ MOUCHA

„Nejsem hloupá. Umím uhnout. Ještě uvidíš!“

„Co uvidím? Třeba tu dávno nebudu. Koukni se na mě, jak jsem zchátralý. A když kvůli tobě zůstanu zbytek života nevyspalý, co ze mne budeš mít?“

„Třeba se staneš mouchou. Já si tě odvedu na svatební cestu a budeme mít spoustu dětiček. Umím si představit spoustu věcí.“

„Co třeba?“

„Že si vyrazíme na Seychely. Nebo do Krkonoš. Nebo zůstaneme tady u tebe v pelechu.“

„Pochop, já už rodinu mám!“

„Budeš mít dvě. A já se dovedu ohánět!“

„Já taky!“

„Všimla jsem si. Ze začátku jsem si myslela, že mě chceš zabít. Ale pak jsem pochopila, že to bylo z lásky. Taky jsi mě toužil obejmout, jenže já jsem na to moc křehká. Mohl bys mi zlomit křídélka. Nebo srdce.“

„Ty se mi snad zdáš!“

„Nezdám. Nespíš. Nejspíš nespíš proto, že už ani nechceš. Že ti na mně záleží. Že už jsi pochopil, že moje polibky mají čarovnou moc. Jednou necháme tvoji ženu klidně spát a sami budeme dole u stolu pít ranní kávu a usmívat se na sebe.“

„Kdo ti nakukal, že se chci usmívat? Usmíval bych se, teprve kdybych se vyspal.“

„Se mnou?“

„S tebou ani náhodou! Vždyť bych tě rozmáčknu!“

„Tak proč sis mě ochočil?“

„Já? Bože, co to vedeme za nesmyslný dialog? Prosím tě, najdi si někoho jiného!“

„Nechci. Už jsem zamilovaná. Voniš. Voniš, i když se potíš.“

„Tak dost! Teď hned vzbudím Isabelu a uvidíš ten tanec. Dole na zdi visí plácačka na mouchy!“

„To ne... to ne! Nehroť to! Přiletím zase zítra...!“

„No, konečně! Stejně už neusnu... Ale dej pozor! U stropu visí mucholapka!... Nerad bych tě ztratil...!“

Pozdní příchod vždycky mrzí. Lukáš Vaculík přišel na naši svatbu tak pozdě, že už nebylo co jíst ani pít. Ve škole jsme pozdní příchody omlouvali nejrůznějšími výmysly. Například, že nám v domě vyměňují schody. Nebo že nás v domě ohrožoval rozzuřený pitbul a nedovolil nám odejít.

Dvě ženy ovlivňují můj život, ať chtějí nebo nechtějí. Doktorka Lomíčková, která mi porodila všechny děti, aniž bychom spolu někdy něco měli. Kromě přátelství. A doktorka Bělorová, která do mých dětí napíchala spoustu injekcí, vyvedla je z dětských chorob a zažehkala řadu nočních laryngitid.

Moje žena Isabela a můj syn Adam mají jedno společné. Narodili se druhého srpna. Tou dobou je léto v plné zbroji, nádherně nakvašené k oslavám všeho druhu. A tak mě jednou sluneční paprsky inspirovaly. Pozvu na chalupu symfonický orchestr. A vlachovce. Tedy orchestr Karla Vlacha. A blbnul jsem dál. Sezval jsem kdekoho. Přátel přijelo hodně a pod barevnými žárovkami se slavilo dlouho do noci.

POZDNÍ PŘÍCHOD

Víte, jak to asi vypadá druhý den ráno. Systém vyprošťováků vám musí váš vagon vrátit zpátky na koleje. A tak jsme se s Isabelou ze všeho zase vzpamatovali a chystali se večer odevzdat tělo suknu manželské postele ve vší odevzdaností, když na pozemku zastavil bourák. Kdo to může být? Bělorová s manželem. Vítejte! Rádi jsme je viděli. Pohostili je.

Konverzace byla svěží, ale po hodině se Jitka s ptačí upejpvostí zeptala: „A kde jsou všichni?“

„Jací všichni?“

„No, všichni! Oslavující!“

„Jo, ták... ty myslíš hostě?“

„Ano.“

„Ale, Jitko, oslava byla včera!“

Chybička se vloudila.

Ani šéf Pražského jara Roman Bělor nedorazil se symfonickým orchestrem včas. Ale klábosili jsme příjemně dlouho. Možná ještě příjemněji, než v houfu slavicích přátel. Opět byl příjemný, teplý večer a nehrozilo, že druhý den by to mělo být jiné. Na zdraví, Isabelko!

Neslyšící mají jednu velkou výhodu. Neslyší projevy politiků. Musí se spolehnout na překlad ve znakové řeči.

ZTRACENO V PŘEKLADU

Jednou jedna překladatelka onemocněla a zaskočila za ni kolegyně. Ta byla nervově i manuálně vyspělejší. Byla ve znakové řeči tak rychlá, že jí zbýval čas i na vlastní komentář, na vlastní názor.

A protože se tisková konference vysílala živě, vypadala asi takhle: Ministr (...) překladatelka přeložila a zbylo jí pár vteřin (...) to není pravda (...) to je polopravda (...) to je vyložená lež (...) teď prostě lže (...) co ten o tom ví? (...) nesmysl (...) ví vůbec, co říká? (...) hlavně nepustit nikoho ke slovu (...) vůbec nedělá tečky (...) vyrábí slova, která nejde zastavit (...) no, tohle přehnal (...) kecá (...) bože, to je vůl (...) dobře si ho prohlídněte a zapamatujte si ho (...) no, tak tady jsem naposled (...) proč? (...) teď se jenom rozcvičuju, po něm přijde premiér.

Něco takového by se u nás nikdy nemohlo stát.

MRAVENEČEK

Vůbec mu nezávidím. Být mravenec samotář musí být těžký úděl. Emigrovat z mraveniště na vysoký smrk a poslouchat chroustání kůrovce, vidět svůj domov

z výšky a mít nadhled nad vším tím hemžením, potlačovat instinkty, nemít v podstatě žádnou budoucnost, protože náhoda, že se za ním vydá jiný mravenec, je mizivá, takový úděl vám optimismu nepřidá.

A přesto to byl chytrý mravenec a mraveniště se to domáкло. Bylo takové sucho, že by stačily brýle s třemi dioptriemi zaměřené na sluneční paprsek a přeschlé jehličí by blaflo jako podpalovač Pepo. Co dělat? Sbírat ranní rosu? Přemlouvávat srnky, aby na mraveniště preventivně čůraly? Proti nepřízni přírody se bojovat nedá. Ale proti nepřízni osudu ano. I když marně.

Kdysi v mládí mraveneček slýchal větu „Máš kecy jako Palacký!“ A tak se zasmušile stáhl do sebe a mlčel. Ale teď za ním přišla delegace vlastníků s prosbou o radu. Jak se zachovat, aby mraveniště přežilo. Mraveneček nevěděl, co poradit. Individuální útěk zkusil, ale k ničemu to nevedlo.

MRAVENEČEK

„Přestěhujte mraveniště!“

„Blázníš? Víš, co to dalo práce ho vybudovat? A kam se s ním vláčet? Všude je to prašť jako uhoď!“

„Aspoň to zkuste, abyste si pak nemuseli nic vyčítat!“

„Tak to jsme mysleli, že jsi chytřejší.“

Mraveneček mlčel, ale bolelo ho to.

A pak, jednoho dne šli kolem podnapilí trampové. „Mraveneček v lese, těžkou kládu nese... pomozte mu, kamarádi, ať se neposerese...!“ Vzali klacky a celé mraveniště rozvrtali. Sucho už nikdo nepřežil. Ani náš samotář v koruně smrku. Přišli dřevorubci a místo lesa zůstal jen holý kopec. Z dálky připomínal mraveniště. Ale jen připomínal.

